

OPGESLOTEN
—
AMY EWING

*Ik ben geen nummer.
Ik ben Raven.*

VERTAALD DOOR ANS VAN DER GRAAFF

YOUNG & AWESOME

~ Fern ~

IK BEN RAVEN STIRLING. IK WORD NIET HUN EIGENDOM.

‘Nummer 191,’ roept de regimenter. ‘Nummer 191.’

Het meisje dat na mij binnen is gekomen wankelt naar de deur. Ik kan haar niet kwalijk nemen dat ze wat onhandig loopt: het lijkt wel of ze een kroonluchter op haar hoofd heeft. Violet knijpt zo hard in mijn hand dat haar nagels waarschijnlijk afdrukken achterlaten.

Ik ben de volgende, maar ik laat haar niet merken hoe gespannen ik ben. Zij is al bang genoeg voor ons allebei.

De deur gaat weer open.

‘Ik zal je nooit vergeten,’ zeg ik. Haar ogen zijn donkerpaars en ik vraag me af of het door het licht komt dat ze zo donker lijken, of door haar angst. ‘Ik zal je nóóit vergeten, Violet.’

‘Nummer 192. Nummer 192.’

Ik draai me om, steek mijn kin naar voren en marcheer de kamer uit voordat mijn beste vriendin de kans krijgt nog iets te zeggen. Ik wil niet dat ze

zich ook maar een seconde zorgen om me maakt. Ik kan het besef dat ik haar misschien nooit meer zal zien niet verdragen.

Ik kijk niet eens naar de regimenter die me uit die vreselijke voorbereidingskamer heeft opgehaald. Ik loop hem gewoon voorbij, klaar om het podium op te stormen, maar de deur gaat dicht en ik word door duisternis omhuld.

Paniek grijpt me bij de keel, maar die slik ik weg voor ze me echt in haar macht krijgt. Er klinkt een zwak gezoem en aan weerskanten van een lange gang gaan lampen aan. Hun geelgroene licht schijnt recht omhoog naar het plafond, waardoor ik het einde van de gang niet kan zien. De regimenter is slechts een zwart silhouet voor me.

‘Waar gaan we heen?’ vraag ik, al verwacht ik geen antwoord. Ik heb hem hetzelfde gevraagd toen hij me uit de voorbereidingskamer ophaalde. Ik vraag me af of dat deel uitmaakt van hun training: de surrogaten negeren.

Hij loopt door en ik heb geen andere keus dan hem te volgen. Ik houd mijn schouders recht en mijn kin naar voren en herhaal hardop wat ik mezelf al constant voorhoud sinds ik twee avonden geleden mijn veilingnummer heb gekregen.

‘Ik ben Raven Stirling,’ zeg ik zacht. ‘Ik word niet hun eigendom.’

De gang lijkt eindeloos lang, maar ik zet gewoon de ene voet voor de andere. Ik ben Violet dankbaar dat ze zo hard in mijn hand kneep, want ik voel nog steeds de halvemaantjes van haar nagels in mijn huid.

‘Ik ben Raven Stirling,’ zeg ik opnieuw. ‘Ik word niet hun eigendom.’

De regimenter blijft zo abrupt staan dat ik bijna tegen hem op bots. Zijn houding is gespannen, ik heb de indruk dat hij ergens op wacht. Voor ons is alleen maar duisternis.

‘Wat?’ zeg ik agressief, omdat boosheid gemakkelijker is dan angst.

Twaalf seconden lang zegt hij niets. Dan draait hij zich naar me om.

‘Ik dank je, nummer 192, voor je dienstbaarheid aan de adel. Je plaats is

gemarkeerd. Je moet alleen verder.' Hij buigt voor me alsof ik een medaille verdien voor het feit dat ik aan een vreemde verkocht zal worden en gaat dan achter me staan. Waarschijnlijk zodat ik niet kan wegllopen.

Een deur met een ronde bovenkant met alle belachelijke adellijke wapens erop begint te gloeien. Mijn handen beven, maar ik ben niet van plan zwakte te tonen.

Ik adem diep in en duw tegen de deur, die openzwaait alsof hij op mijn aanraking heeft gewacht. Heel even word ik door fel licht verblind en ik knipper met mijn ogen tot ze zich hebben aangepast.

'En nu, dames, veilingnummer 192. Nummer 192, ga alsjeblieft op je plaats staan.'

Het beeld vormt zich snel in mijn hoofd, als puzzelstukjes die op hun plaats vallen. De veilingmeester, een bleke man in een smoking, staat links van me. Op stoelen die in spiraalvormige rijen omhoog lopen, zitten vrouwen in bizar kostbare jurken, die van al net zulke kostbare drankjes nippen. Midden op het podium staat een zilverkleurige X.

De man in de smoking doet zijn mond open, waarschijnlijk om me te vertellen dat ik op de X moet gaan staan. Maar voor hij de kans krijgt, loop ik met een boze blik op hem het podium over. Ik ben niet achterlijk. En ik ben geen nummer. Ik ben Raven Stirling.

Ik kijk alle vrouwen even bewust aan, bij voorkeur recht in de ogen, terwijl ik hier sta in een belachelijke jurk met belachelijke make-up op mijn gezicht en een idioot kapsel. Ik sta niet toe dat ze me het gevoel geven dat ik mezelf niet meer ben.

Er is één vrouw – ze is zo dik dat het me verbaast dat ze niet uit haar strakke zwarte satijnen jurk barst – die heel even glimlacht wanneer ik haar aankijk.

Die glimlach bezorgt me koude rillingen.

Oké, denk ik, alsjeblieft niet zij.

‘Nummer 192,’ begint de veilingmeester en ik zie dat hij een dunne, witte kaars heeft aangestoken en op zijn spreekstoel heeft gezet. De vlam gloeit helblauw. ‘Leeftijd 17 jaar, lengte 1,80 meter, gewicht 59,5 kilo. Vijf jaar opleiding met scores van 9,5 voor de eerste Augurie, 9,8 voor de tweede en 9,6 voor de derde. Zeer vaardig in wiskunde, met uitstekende scores voor alle diagnostische tests vanaf het begin van haar tijd in de houderij. Het bieden begint bij tweehonderdduizend diamantes. Hoor ik tweehonderdduizend?’

Als ik op dat moment iets te drinken in mijn mond had gehad, zou ik het uitgeproest hebben. Tweehonderdduizend diamantes? Dat is waarschijnlijk genoeg om heel Zuidpoort te kopen. Wat mankeert die mensen? Weten ze niet dat er in de Marsh kinderen doodgaan van de honger? Ik denk aan gisteren, aan mijn bezoek aan thuis... Mijn vader die wegteert, mijn beide zussen en hun echtgenoten en kinderen die allemaal onder één dak wonen. Crow, mijn broer, zo vreselijk mager, zijn gezicht donker verkleurd door het roet van de Smoke. En mijn moeder, die me behandelde als de Electrix in eigen persoon. Wat het alleen maar erger maakte.

‘Tweehonderdduizend voor de vrouwe van de Varens.’ De stem van de veilingmeester haalt me terug naar het heden terwijl een vrouw van middelbare leeftijd op de derde rij een koperen varen opsteekt. ‘Hoor ik tweehonderdvijftigduizend?’

Mijn maag trekt samen als de dikke vrouw met de wrede glimlach een zilveren blok op een dun staafje opsteekt.

‘Tweehonderdvijftigduizend voor de gravin van de Steen. Hoor ik driehonderdduizend?’

Het bieden gaat door. Ik luister niet meer naar de getallen en kijk alleen nog naar wie er bieden.

De dikke vrouw, de gravin van de Steen, vecht hard voor me. Er schuilt een loom zelfvertrouwen in de manier waarop ze het staafje de lucht in steekt. Ik krijg er de kriebels van.

Ik laat mijn blik wazig worden, waardoor de vrouwen in kleurige vegen veranderen, en probeer te doen alsof ik ergens anders ben. Ik denk aan Violet. Ik wed dat ze het prima naar haar zin zou hebben op dit podium als ze haar cello mee mocht nemen. Ik herinner me de eerste keer dat ik haar zag. Ze was een klein ding met ruig, zwart haar en grote, paarse ogen. Amber Lockring noemde haar een freak, dus draaide ik Ambers arm achter haar rug om tot ze dat terugnam. Ik weet niet of ik dat ooit aan Violet heb verteld. Ze was vreselijk bang, net als alle nieuwkomers, en ik wilde niet dat ze zich ook nog anders voelde. We voelden ons in het begin allemaal anders. Zuidpoort had in vergelijking met de rest van de Marsh evengoed een heel nieuw universum kunnen zijn. Ik zag haar en wist dat ik haar moest beschermen. Ik wist dat we vriendinnen zouden worden.

Maar hier kan ik Violet niet tegen beschermen. Ik kan mezelf niet eens beschermen.

‘Verkocht!’ roept de veilingmeester en ik word terug gesleurd naar het heden. ‘Verkocht voor drie miljoen vijfhonderdduizend diamantes. Aan de gravin van de Steen.’

Nee. Ik kan het bijna niet geloven. Waarom uitgerekend zij, van alle edelvrouwen in de zaal?

Het laatste wat ik zie als de X waarop ik sta onder het podium wegzakt, is het misselijkmakende plezier in de ogen van de gravin.

‘Ik ben Raven Stirling,’ zeg ik, maar ik had net zo goed tegen de lucht kunnen praten. Niemand hoort het. Niemand maalt erom.

Het platform waarop ik sta, zakt helemaal tot onder het podium weg. Ik kijk op en zie een cirkel van licht op de plek waar eerst mijn X was. Dan schuift daar een ander platform overheen, tot ik weer door duisternis word omringd. Maar niet voordat ik de veilingmeester nog hoor aankondigen: ‘En dan nu, dames, nummer 193. Nummer 193, ga alsjeblieft op je plaats staan.’

Ik vraag me af wie nummer 193 is. Misschien het blonde meisje met het

haar dat eruitzag alsof ze haar vinger in een stopcontact had gestoken.

Ik beweeg niet meer. Ik bevind me in een lege ruimte met kale, betonnen muren, rond, net als het podium erboven. Overal zijn deuren, die allemaal dicht zijn en wie weet waarheen leiden. Ik klem mijn kaken zo stevig op elkaar dat mijn hoofd er pijn van doet.

Dan staat er plotseling een vrouw in een grijze jurk voor me. ‘Nummer 192?’ Haar ogen gaan van mij naar het klembord dat ze in haar handen heeft.

Ik knik.

‘Gravin van de Steen,’ zegt ze. ‘Deze kant op.’

Ik volg haar door een van de deuren en een gang die door flakkerende fakkels verlicht wordt. We gaan een kleine, gewelfde kamer binnen die uit achthoekige stenen is opgetrokken. Het enige meubilair bestaat uit een simpele tafel en een stoel. In een haard links van me brandt een vuur. Een in een zwarte doek gewikkeld voorwerp op de tafel trekt mijn aandacht.

‘Ga zitten,’ zegt de vrouw.

‘Ik blijf wel staan.’ Ik haat de trilling in mijn stem. De realiteit klauwt zich een weg omhoog naar de oppervlakte. Ik duw haar terug. Dit is gewoon een kamer. Met een tafel en een haardvuur. Niets om bang voor te zijn.

De vrouw fronst.

‘Prima,’ zegt ze. Ze slaat de doek open en ik zie een blauwe ampul en een injectiespuit. ‘De adel bepaalt dat geen enkele surrogaat haar weg in of uit het Veilinghuis mag zien. Ik beloof je dat dit geen pijn doet.’

‘Ja, hoor,’ zeg ik met zo veel mogelijk sarcasme in mijn stem. Ik neem nu zelfs al genoegen met de illusie van een beetje macht, want ik kan het niet laten naar de spuit te kijken. De vrouw lijkt niet echt verbaasd of beledigd door mijn reactie. Ze kijkt me gewoon aan als een ouder die wacht tot een peuter klaar is met zijn woedeaanval. Ik klem mijn kaken nog harder op elkaar en mijn hoofd bonkt.

Als ze ervan overtuigd is dat ik niets meer zal zeggen, gaat ze verder.

‘We kunnen dit op de gemakkelijke manier of op de vervelende manier doen, de keus is aan jou. Ik weet dat ze je op weg naar binnen geen keus hebben gegeven. De gemakkelijke manier is dat je je door mij in slaap laat brengen. De vervelende manier is dat ik op een knop druk en er vier regimenters binnenkomen die je vasthouden, waarna ik je alsnog in slaap breng. Begrijp je het?’

Ik begrijp het.

Ik ben verkocht.

Verkocht. Ik kan het niet langer negeren. Ik ben iemands eigendom. En ondanks al mijn mantra’s en mijn valse bravoure, ben ik gewoon een van de tweehonderd. Ik heb niets in te brengen over wat er vanaf nu met mijn leven of mijn lijf gebeurt en ik ben vreselijk bang. Maar ik wil niet bang zijn, ik wil kwaad zijn.

Dat mens kan barsten met haar gemakkelijke manier.

‘Doe mij de vervelende manier maar,’ zeg ik.

Dan sla ik haar hard in haar gezicht.

Het voelt fantastisch, mijn hand die haar kaak raakt, ook al schiet er een stekende pijn door mijn knokkels.

Ze valt tegen de tafel aan en doet dan een uitval in mijn richting. Eerst denk ik dat ze me zal slaan, maar ze duwt me opzij en drukt op een knop naast de deur.

Ik weet niet waar die regimenters zich verstopt hadden – ik heb op weg hierheen nergens een deur gezien – maar ze stormen de kamer binnen alsof ze al die tijd al stonden te wachten. Ik herken de man die me uit de voorbereidingskamer heeft opgehaald.

Eentje grijpt me bij mijn nek als ik een trap uitdeel en mijn voet een knie raakt. Maar de regimenter had wel van steen kunnen zijn, zo weinig haalt het uit. Ze werken me tegen de grond, houden mijn armen en benen omlaag en duwen mijn wang tegen de koude cementen vloer.

‘Ga van me af!’ roep ik.

‘Houd haar stil,’ zegt de vrouw op bijna verveelde toon. Ik vraag me vluchtig af of ze vaak in haar gezicht wordt geslagen. Dan voel ik een naald in mijn arm prikken en wordt alles zwart.

~ Twee ~

‘ZE WORDT WAKKER. WEGWEZEN.’

Terwijl mijn brein ontwaakt uit een door medicijnen opgewekte slaap hoor ik een deur opengaan. Het lijkt wel of mijn oogleden aan elkaar vastgeplakt zitten. Ik probeer te bepalen waar ik ben. Ik heb niet langer de afschuwelijke kimono aan. Er waait een briesje over mijn armen en benen en wat ik ook draag, het is licht, als katoen. Harde vloer onder me. Bedompte lucht om me heen. Ik had verwacht dat het in de Jewel lekkerder zou ruiken.

‘Ik weet dat je wakker bent, dus doe maar niet alsof het niet zo is.’

De stem klinkt vreemd... te hoog voor een man, maar te laag voor een vrouw. Ik doe mijn ogen open.

Het eerste wat ik zie zijn de tralies. Dunne, gouden tralies buigen om me heen en komen boven mijn hoofd in een punt bij elkaar. Ik ga rechtop zitten.

Ik zit in een kooi. Een vogelkooi op mensenformaat.

Hij is ongeveer zo lang als ik groot ben, maar niet zo hoog dat ik kan gaan staan. Er zijn sierlijke, kronkelende patronen in de gouden tralies gegraveerd

en hier en daar zijn ze bezet met edelstenen. Aan de ene kant hangt een verguld slot aan de deur, aan de andere kant staat een bakje water.

Een bakje! Ik ben geen hond.

‘Welkom in het paleis van de Steen.’

Ik draai mijn hoofd snel om naar de bron van de vreemde stem. Hij zit anderhalve meter bij me vandaan op een stoel en draagt een lang wit gewaad met een hoge kanten kraag. Zijn hoofd is kaalgeschoren, met uitzondering van zijn kruin, waarop een donkerblonde knot prijkt. Hij heeft een onaangenaam gezicht... een haviksneus, kleine donkere ogen en omlaag wijzende mondhoeken.

Een hofdame. Ik vraag me af of het degene is die Violet als voorbereider had.

Een paar minuten lang kijken we elkaar alleen maar aan. Dan rammelt mijn maag heel hard. Vanuit mijn nek kruipt een blos omhoog.

‘Honger?’ vraagt hij.

Ik geef geen antwoord.

‘Waarom neem je niet wat water?’ vraagt de hofdame, naar het bakje wijzend.

Ik kijk de andere kant op. Mijn mond is kurkdroog, maar ik gun hem niet het genoegen me als een dier te zien drinken. Helaas zie ik, doordat ik niet naar hem kijk, de rest van het vertrek.

Er is helemaal geen meubilair, met uitzondering van de stoel waarop de hofdame zit. Hoog in de muur tegenover me is één rond raam met dikke ijzeren tralies ervoor, heel anders dan die van deze kooi. Het licht is donkergeel, dus de zon zal wel bijna ondergaan. En aan de onderkant van het raam zie ik een soort sprietjes. Is het gras?

Zit ik ondergronds?

Maar het onbehagen dat ik voel bij het idee dat ik in de kerker van een of andere gestoorde edele zit, valt in het niet bij de hevige angst die door me heen vlamt als ik de muur links van me zie.

De muur zelf bestaat net als de vloer uit koude, grijze steen. Alles in deze kerker is donker en vochtig, met uitzondering van de kooi waarin ik zit opgesloten en de instrumenten aan de muur.

Er hangen vier glimmende stokken van afnemende lengte. De langste heeft aan het eind een metalen cirkel, die hetzelfde gegraveerd is als de tralies van mijn kooi. De kortste heeft een lemmet. Dan zijn er drie dunne kettingen, die aan kunstig gesmede – ook in grootte afnemende – zilveren cirkels hangen. Dan twee stukken touw van een zijdeachtig, wit materiaal. Tot slot – en dat is het engste – een soort helm, prachtig gemaakt van goud en zilver en versierd met edelstenen.

‘Vind je mijn verzameling leuk?’ vraagt de hofdame.

Ik probeer mijn uitdrukking neutraal te houden, maar mijn hart klopt in mijn keel. Ik kijk hem aan en ik weet dat hij ziet hoe bang ik ben.

Zijn mondhoeken krullen omhoog, wat er nog enger uitziet dan wanneer ze omlaag krullen. ‘Ik heb ze allemaal zelf gemaakt.’

‘Was dat voor of nadat je ballen eraf werden gesneden?’ bijt ik hem toe.

Zijn ogen worden een fractie groter, maar hij lijkt niet kwaad of beledigd. Zijn glimlach wordt zelfs nog breder en ik zie zijn tanden. Zijn tandvles is bloedrood.

‘O, mijn edele vrouwe heeft dit jaar een wijze keus gemaakt,’ mompelt hij. ‘Een heel wijze keus.’

Alsof ze daarop heeft gewacht, gaat de deur open en komt de gravin van de Steen naar binnen slenteren. Ze is een vrouw die volgens mij in elke situatie een entree weet te maken, maar ze is vooral indrukwekkend wanneer ze een kerker binnen komt. Ze draagt een felgele jurk, strakker dan hij naar mijn mening zou hoeven zijn. Bij haar middel en op haar dijen en armen puilt vlees naar buiten. Het doet me denken aan de keer dat mijn zus Sable me brood wilde leren bakken... De huid van de gravin ziet eruit als deeg en heeft dezelfde kleur.

‘Hoe gedraagt het zich tot dusver, Frederic?’ vraagt ze, na een vluchtige blik in mijn richting.

Mijn rug verkrampst bij het woord *het*.

‘U zult erg tevreden zijn, edele vrouwe. Ik geloof dat u eindelijk hebt gevonden wat u zocht.’ Frederic maakt een diepe buiging.

‘Mooi zo. Toen ik het op het podium zag staan, wist ik gewoon dat ik het moest hebben. Zeg tegen Emile dat het er vanavond verbluffend uit moet zien.’

Ik kan het niet meer uitstaan om ‘het’ te worden genoemd. Ik pak de tralies vast en trek mezelf op mijn knieën. Een smaragd snijdt in mijn hand.

‘Mijn naam is Raven Stirling!’ schreeuw ik. ‘En ik ben sterker dan u!’

Van dat laatste heb ik onmiddellijk spijt, want het klinkt net zo zielig als ik me voel. De gravin richt haar angstaanjagende blik op mij, maar ik deins er niet voor terug. Ze kan me in een kooi stoppen, maar ze kan me niet afnemen wie ik ben.

Ze komt langzaam naar me toe, geniet van elke stap. Als ze vlak bij me staat, bukt ze zodat onze ogen op dezelfde hoogte zijn.

‘Jij hebt geen naam,’ zegt ze met een stem die zo zacht klinkt als die van een koerende moeder. ‘Je hebt geen macht. Je bent nu van mij.’

‘Ik ben niemands eigendom,’ zeg ik.

Frederic grinnikt, maar de gravin haalt alleen haar schouders op en draait zich om. ‘De tijd zal het leren,’ zegt ze terwijl ze naar de deur loopt. Dan blijft ze staan en draait ze zich om. ‘Een klein stukje maar, Frederic.’

Hij buigt weer. ‘Natuurlijk, edele vrouwe.’

Ik zie een glimp van witte stof in de gang voor de deur dichtgaat en Frederic zich tot mij wendt. ‘Laten we eens zien hoe sterk je echt bent.’

Hij loopt naar de martelwand – zo zou ik het niet moeten noemen, zelfs niet in gedachten, want dat maakt het alleen maar erger – en kiest met zorg de op twee na langste stok. Aan het eind zit een kleine weerhaak, ongeveer

zo groot als een erwt, omringd door diamanten. Mijn hart bonkt nu overal, niet alleen in mijn keel, maar ook in mijn buik en mijn tenen en tussen mijn ogen. Ik deins zo ver mogelijk voor hem terug, maar dat is niet erg ver.

Frederic glimlacht zijn bloedrode glimlach. ‘Je kunt nergens heen, schatje,’ zegt hij.

En ik verstar. Hij zou het leuk vinden als ik wegliep. Mijn angst maakt hem machtig. Prima. Ik verander in een standbeeld, alleen mijn ogen bewegen nog terwijl hij omloopt naar de rechterkant van de kooi. De tuniek die ik draag, bedekt amper mijn dijbenen, maar dit is niet het moment om preuts te zijn. Ik dwing mezelf stil en kalm te blijven.

Stil en kalm.

Ik zal dapper zijn.

Hij bestudeert me en heel even meen ik de overwinning te proeven, omdat hij niets liever zou willen dan dat ik vecht, huil of smeek. Hij strijkt met zijn vingers langs de stok, een frons in de gladde huid van zijn voorhoofd.

Ik ben niet zijn eigendom. Hij kan me niet bang maken als ik ervoor kies dat niet te zijn. Die macht heb ik nog steeds, hoe kwetsbaar en teer die dan ook mag zijn.

Dus glimlach ik, gewoon om een spelletje met hem te spelen.

De stok schiet snel als een zweep tussen de tralies door en de weerhaak graaft zich tussen mijn grote en tweede teen in mijn voet. Ik kan de gil van pijn niet onderdrukken. Warm bloed gutst uit mijn voet.

Dan wordt de weerhaak eruit getrokken. Hij neemt een stuk vlees mee. Mijn gil verandert in gejam en ik rol me op mijn zij en pak mijn gewonde voet beet. Mijn tenen staan in brand.

Zonder hem schoon te maken hangt Frederic de stok terug aan de muur.

‘Zodat je het niet vergeet,’ zegt hij luchtig. En zonder verder nog een woord te zeggen, draait hij zich om en loopt hij de deur uit.

Ik bijt zo hard op mijn lip dat ik er waarschijnlijk doorheen bijt, maar ik

wil niet weer gillen. Ik druk mijn gezicht hard tegen de koude vloer, mijn handen zijn glibberig van mijn bloed.

Ik ga niet huilen. Geen sprake van.

Maar de tranen komen toch.

Ik probeer mijn ademhaling te reguleren, me te concentreren op mijn longen die lucht opnemen en uitblazen. Mijn hart klopt op de maat met het bonken in mijn voet.

Ik bedenk dat dit Violet misschien ook overkomt.

En misschien overkomt het Lily wel.

Lily was altijd meer Violets vriendin dan de mijne. Ze was zo open, zo opgetogen dat ze een surrogaat was dat ik haar niet aardig kon vinden. Maar ze was geen verkeerde meid. Steekt iemand ergens Lily ook in haar voet? Snijden ze door haar huid? Ik neem aan dat ze met haar lage veilingnummer in de Bank terecht is gekomen. Zal dat haar redding zijn?

De deur gaat weer open en ik haal mijn gedachten zelfzuchtig bij mijn vriendinnen weg, want hoe dapper ik ook ben, ik ben nu doodsbang dat Frederic me weer pijn zal doen. Ik knars met mijn tanden en bereid me voor op meer pijn. Ik ga hem niet aankijken. Deze keer zal hij me niet horen gillen.

‘Hallo.’ De stem klinkt aarzelend, maar muzikaal. Weer kan ik niet zeggen of hij bij een man of een vrouw hoort. Maar het is beslist niet Frederic.

Dan klinkt het gerammel van metaal op metaal en het klikken van een slot.

‘Kom,’ zegt de stem. ‘Wil je niet uit deze kooi?’

Ik kijk op.

Een jongen van misschien mijn leeftijd of iets ouder zit op zijn hurken voor de open deur van mijn kooi. Zijn huid is enkele tinten donkerder dan de mijne, maar zijn ogen zijn blauw en hebben de vorm van liggende druppels. Hij heeft dik zwart kroeshaar dat boven op zijn hoofd in een knot is gebonden, maar draagt de kleding van een hofdame, een lang wit gewaad met

een hoge kanten kraag. Hij kijkt fronsend naar mijn bloedende voet.

‘O jeetje.’ Hij kijkt naar de reeks zilveren instrumenten aan de muur en ik krijg het gevoel dat hij ze kent en dat die weerhaak voor hem iets te betekenen heeft. Dan glimlacht hij en steekt hij een hand naar me uit. ‘Ik ben Emile. Ik zal je geen pijn doen, dat beloof ik je. Dat is niet mijn taak.’

Ik vertrouw hem niet, kan hem niet vertrouwen. Ik kan niemand hier vertrouwen.

Maar ik wil niet in de kooi blijven.

Ik pak zijn hand niet vast. ‘Ga aan de kant,’ zeg ik.

Hij knikt en stapt opzij, terwijl hij de deur van de kooi open laat zodat ik eruit kan kruipen. Bij elke beweging is het alsof er glas tussen mijn gewonde tenen snijdt.

Ik hijs mezelf met krakende gewrichten overeind. Ik ben langer dan hij.

Hij glimlacht naar me. ‘In de badkamer kan ik daar iets aan doen,’ zegt hij met een knikje naar mijn gewonde voet. ‘Zal ik je dragen?’

Zo sterk ziet hij er niet uit, maar de angst dat hij me zal laten vallen is niet de reden dat ik mijn hoofd schud.

Zolang ik mijn eigen keuzes kan maken, kan ik nog steeds mezelf zijn.

‘Het gaat prima,’ zeg ik met opeengeklemd kaken.

Ik dacht dat hij onder de indruk zou zijn van mijn lef, maar er verschijnt een gelaten, teleurgestelde uitdrukking op zijn gezicht.

‘Goed dan,’ zegt hij. ‘Maar mijn arm is hier als je hem nodig hebt.’

‘Dat hoeft niet,’ mompel ik.